

Sygn. akt III UK 194/19

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania Ł. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O.

o składki,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 5 marca 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 12 czerwca 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 czerwca 2018 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację Ł. N. (wnioskodawca) wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w O. z 14 listopada 2017 r., V U (...), oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. (organ rentowy) z 12 lipca 2017 r., ustalającej wysokość składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, i Fundusz Pracy w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej w okresie od stycznia 2013 r. do kwietnia 2017 r.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego został przez wnioskodawcę zaskarżony skargą kasacyjną w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której wnioskodawca upatruje w tym, że samo stwierdzenie podlegania ustawodawstwu państwa w zakresie ubezpieczeń społecznych w ramach innego postępowania nie przesądza o

podleganiu przez wnioskodawcę ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, szczególnie, że organ rentowy nie wydał w tym przedmiocie stosownej decyzji. W tych okolicznościach, w ocenie wnioskodawcy doszło do nierozpoznania istoty sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ nie jest oczywiście zasadna w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi wymaga wykazania kwalifikowanego naruszenia prawa przez Sąd drugiej instancji przybierającego postać widocznej *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez potrzeby uzupełniania materiału dowodowego ewidentności naruszenia przepisów prawa powołanych w skardze kasacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 marca 2019 r., II UK 46/18, LEX nr 2633983; z 3 października 2019 r., III UK 452/18, niepublikowane; z 6 listopada 2019 r., III UK 156/19, niepublikowane). Tymczasem w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podnosi się, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w okolicznościach faktycznych w jakich zapadł wyrok Sądu drugiej instancji, bez wskazania jakichkolwiek przepisów, które w taki „oczywisty sposób” zostałyby naruszone. W dalszej kolejności należy zwrócić uwagę, że całkowicie chybiona jest argumentacja wnioskodawcy, zgodnie z którą o takim „oczywistym naruszeniu” bliżej nie sprecyzowanych przepisów prawa miałyby przesądzać niemożność wydania – w konsekwencji prawomocnego rozstrzygnięcia, że ustawodawstwem właściwym w rozumieniu przepisów unijnych dotyczących koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego jest dla odwołującego się ustawodawstwo polskie - decyzji określającej wysokość należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzonej przez odwołującego się pozarolniczej działalności gospodarczej bez uprzedniego wydania decyzji stwierdzającej podleganie ubezpieczeniom społecznym w Polsce z tego właśnie tytułu. Obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym podlega się z mocy prawa, a decyzje organu

rentowego w tym zakresie mają jedynie charakter deklaratoryjny, potwierdzający spełnienie ustawowych warunków do objęcia takim ubezpieczeniem. Uwzględniając okoliczności sprawy, na które powołano się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, to skoro wnioskodawca – podlegający jako przedsiębiorca obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym w Polsce – zgłosił organowi rentowemu istnienie innego tytułu do podlegania ubezpieczeniom społecznym i to w innym państwie członkowskim, to „upadek” tego tytułu podlegania zagranicznemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych powoduje z mocy prawa podleganie ubezpieczeniom społecznym w Polsce. W tej sytuacji wydanie przez organ rentowy decyzji stwierdzającej takie podleganie nie jest warunkiem koniecznym (uprzednią przesłanką) wydania decyzji wymiarowej, skarżonej w niniejszej sprawie. Wnioskodawca podlega bowiem cały czas z mocy prawa ubezpieczeniu społecznemu z dotychczasowej podstawy. Skoro mimo tej okoliczności nie wywiązuje się z obowiązku uiszczania składek na ubezpieczenie społeczne, to reakcja organu rentowego w postaci wydania decyzji wymiarowej jest prawidłowa, a przez to nie ma żadnych podstaw, by uznać wyrok Sądu drugiej instancji za oczywiście błędny.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.